

ЩЕ ЛІРИКА ЗІГРІЄ ДУШУ

Щось лірика не стала гріти душу,
Життя не у ладу чомусь із нею,
Все розчаровує, ніщо не тішить,
Земля своя, але як за межею.
Буденність суховієм розум сушить...

Не гріє, а душа все свята хоче,
Терпляче, із надією чекає,
Ледь чутно заклинаннями шепоче
І почуттів з тремтінням виглядає.
Так сонця жде природа серед ночі...

Йдучи кудись, все топчємось на місці,
Ніяк собі не можемо дати раду,
Тому вигадуєм приємні вісті,
Стомились вже від цього маскараду.
А довго ще долать шляхи тернисті...

Ось середина вересня, а листя
Зелене і живе, неначе влітку,
Птахи між крон ховаються тінистих,
Вже не запилюючи пізню квітку.
Горобина поспіла, як намисто...

І темнота і холод тяжко гнітить,
Та наче промінь, зігріва надія,

Що свято у душі колись засвітить,
Чи може це ще нездійсненна мрія.
Здійсниться, якщо будемо хотіти...

Як сонце завжди сходить після ночі,
Так трави знову стануть росянисті,
Впаде горобина червоним в очі,
І подолаємо шляхи тернисті,
Бо ми пройти їх вільні та охочі!!!

Дата написання вірша: 2020-11-27